



III. felvonás

A Sith Aranykora

5. fejezet

Gyengeség

Serkesh elégedetten ült a Defiant hídján, miközben az új zászlóshajója, az Executor építését kísérte figyelemmel. Körülötte tiszték, szolgák, és minden egyéb népek sündörögtek, ahogyan azt már megszokhatta az uralmában. Mint mindenki, ő is gondolkozott néha, most pont Ryán járt az elméje. Dacos egy teremtés ő, olyan dolgokat is kiállt, amiről még ő sem gondolta volna, hogy lehetséges. Már hónapok óta itt van, s a férfi hamar rájött valamire: a lány nem alkalmas az eredeti tervére.

Időközben kinyílt a helyiségbe vezető ajtók egyike.

A mostani tanítványa volt az, az új, ígéretes növendék. A tizenkilenc éves lány kecses, magasztos léptekkel járult elé, aztán sietősen térde borult előtte. Gondosan ügyelt rá, hogy csak az egyik térde érje a talajt, és a lekkui se végezzék a földön, amikor lehajtotta a fejét. Serkesh elégedetten szemlélte őt.

- Beszélhetsz – jelentette ki határozottan, legbelül örvendezve.

- Tyrion admirális meghalt, ahogy elrendelted, nagyuram. Nélküle a Ródia sem tarthatta magát soká, a lakosság ellenállt, de hamar megtörték, amint lebombáztam az egyik városukat. Százvezrek haltak meg, és a cirkálóm is komoly károkat szenvedett, de megérte – felelte a sith büszkén, de mégis félve. Rettegett a mestere haragjától, még akkor is, ha jót tett.

- Pompás, meg vagyok elégedve – derült fel Serkesh arca. – Nézz a szemembe!

Darth Rya azonnal felkapta a fejét, a sárgásan izzó szemei keresztezték a mestere tekintetében lakozó tüzet. Félt, reszketett legbelül, de mégis bátran viselkedett. Az arcán nem lehetett mást látni, csak határozottságot és eltökéltséget. Egy kis ideig csak nézték egymást, Serkesh alaposan szemügyre vette a lány szép arcát, amelyen hátborzongató tetoválások ékeskedtek. Mindenhol ott voltak már, Rya arcán, nyakán, hasán, s még a combján is volt belőlük egy-kettő. A lány így akart félelmetesnek tűnni, hiszen ő még mindig bájos, fiatal teremtés, nem vennék komolyan a sithes szemek, tetkók, és a ruházat nélkül. Mint mindig, ezúttal is fekete bőrruhát viselt, ami sokat mutatott a testéből, de azért elfedte az igazán lényeges részeket.

- Készen állsz – törte meg a feszült csendet a férfi. – Ha beleegyezel.

- Bármit megteszek, amit csak kívánsz, mester – felelte alázatosan Rya.

Serkesh nem érte nagy meglepetésként a válasz, Rya valóban nem alkalmas arra, ami eredetileg tervezett vele. Akkor, az első nap még úgy gondolta, hogy majd szórakozik bele, csonkítgatja, vagdosgatja, mint valami állatot, de már másnap rájött valamire. Aznap reggel meglátogatta a foglyát, ahogyan azt megígérte. Lefogatta őt az örökkel, aztán mindenféle kínzóeszközt terített ki az orra elé. Úgy gondolta, most megbántatja vele azt is, hogy megszületett. De még hozzá sem ért a fiatalhoz, amikor az zokogni, könnyörögni kezdett. Azt keseregte, hogy mindent megtesz, ha nem bántja, azt ígérte, hű szolgálója lesz, amíg csak élhet.

Nem esett meg rajta a sith szíve, de mégsem bántotta őt. Az eredeti terv szerint megtöri, aztán a szolgájává teszi, alantas, megalázó dolgokra akarta kényszeríteni... ám máris sikerrel járt. A félelemnek köszönhetően a világ egy éjszaka alatt megfordult a fiatalban, s ha Serkesh ezt ilyen könnyen elérhette, akkor tényleg azt csinál Ryával, amit csak akar. Új tervvel állt elő, fenyegette őt, kezét is emelt rá egy párszor, de nem okozott neki maradandó sérülést – ugyanakkor rendszeresen fenyegetőzni kezdett

vele, hogy meg fogja tenni. A félelem tökéletes hajtóerőnek bizonyult, a twi'lek bármire hajlandó volt a testi épségéért cserébe.

Serkesh mindenre rá tudta venni, még arra is, hogy a tanítványa legyen.

- Elérkezett az első nagy akciód ideje, ha megteszed, bebiztosítod a helyed, mint a tanítványom. Ha elbuksz, inkább vissza se gyere.

- Mi lenne az, mesterem? – alázkodott meg a lány.

- Hónapok óta dül ez a háború, de a Köztársaság még mindig tartja magát. Mindez Dartah Malaknek köszönhető. Ha le akarunk számolni a régi mesterreddel, először a másik Birodalom erőit kell felmorzsolnunk. Rád bízom a feladatot, ameddig én és Kayar előkészítjük a terepet az Ilyum második megszállásához.

- Attól tartok, félreértettem, ami mondasz – hajtotta le a fejét Rya. – Azt akarod mondani, hogy saját flottát kapok? Saját hajókat, nem csak egy koszos cirkálót?

- Nem is akármekkoraikat – helyeselt a sith. – Hű szolgám vagy, amióta csak itt vagy, kiérdemelted a bizalmamat. Vidd a Shadow Knightot és az összes hajót, amit körülötte találsz. Már szoltam nekik, számítani fogják az érkezésed.

- A Shadow Knight? – ugrott egyet Darth Kayar sárgás szeme. El akarta árulni a nagyurát, cserébe Serkesh megszabadította a bal szemétől és néhány fogától. Ő már csak ezeknek a torz, beteg, ámde hatásos módszereknek a híve. Ryát mindig is elfogta a rettegés, amikor meglátta a férfit, az embert, aki idejutatta őt. Azzal, hogy a mestere életben hagyta, de megnyomorította, példát statuált a lány szemében.

Venn úgy vélte, csak azért van épségben, csak azért nem bántották még igazán, mert hűen, vakon követi a mestere akarát. Serkesh tudta, hogy ez így is marad, amíg fennmarad az illúzió. A kín és szenvedés valótlan ígérete.

- Talán problémája van vele, Kayar nagyúr? – förmedt rá Serkesh haragosan.

- Az az én hajóm, nagyuram – jegyezte meg a férfi.

- Volt – kacagott fel Serkesh. – Rya méltóbb rá, mint ön.

- Négy hónapja sincs itt – vetett fel a következő problémát a sith.

- És lám, mégis engedelmesebb, mint te valaha is leszel. Elég volt mellébeszélésből – azzal a tanítványa felé fordultak a sárga szemei. – Rya, pihenj egy napot, aztán vedd át a parancsnokságot a Shadow Knight felett. Minden kísérlésére szükségét lesz, ha esélyt akarsz Malak erőivel szemben.

- Vele mi legyen? – vetette fel a twi'lek.

- Öld meg, ha lehetőséged van rá. Hasznos lenne, ha magamhoz hívhatnám a fennmaradó erőit. Ám tartsd észben: a csata megnyerése a fontos, nem kell hősködni. Bőven elég tanítványt vesztettem már az irreális elvárások miatt. Malak erős neked.

- Ebben kételkedem, mester – mosolyodott el a lány gonosan. – Rengeteget tanultam tőled az elmúlt időkben. Senki, még Dural sem lenne ellenfél.

- Hát persze, hogy így gondolod, én sem mondtam volna mást annak idején. Pedig belül tudtam, hogy a nagyok úgy ölnének meg, ahogyan csak akarnak.

- Meglátjuk – hajtott fejet a lány, aztán felkelt, és elsétált.

Darth Rya meredten állt a Shadow Knight hídján. Az ezerkétszáz méter hosszú, tovább fejlesztett centurion lesben állt egy frontvonalmenti, kopár, elhagyatott világ felett. Ide senki sem hívna flottát, itt senki sem akarna átmenni, Malak éppen ezért akarja majd itt megkerülni a frontvonalat. Ha valakit, hát ő könnyű kiismerni, főleg akkor, ha két időutazó próbálja megjósolni a tetteit. Két olyan személy, aki nem csak a múltját, de a jelenjét és a jövőjét is ismeri.

- Minden üteg készen áll, úrnőm – jelentette Lexy, a hajó első tisztje.

- Miért kell ezt kétpercenként ismételtetned? – mordult rá haragosan Rya.

- Elnézés, úrnőm, csak azt gondoltam...

- Csak akkor szólj, ha valami fontos van – csitította el a lány egy erélyes, fenyegető kézmozdulattal. Nem kellett használnia az Erőt, nem kellett csinálnia semmit, csak megemelnie a kezét. Többek között ezt a módszert is eltanulta a mesterétől, aki mellett olyan az élete, amilyen... de legalább még nem bántotta. Még teljes az élete.

- Az elég fontos, hogy jönnek? – kérdezte bizonytalanul a nő.

- Az Erő is figyelmeztetett rá, de egyébként igen Lexy, ez már elég fontos... – ahogy ez elhangzott, máris hatalmas, szürkés csillaghajók jelentek meg a láthatáron. Egyik interdicator a másik után, egyik rettenetes bestia az azt követő nyomában. Rya egy kis ideig tűnődve nézegette a flottát, aztán hümmögött egyet, amikor már az összes birodalmi hajó megérkezett.

Lexy kíváncsian fordult az úrnője felé.

- Kevesebben vannak, mint hittem, és még Malak is eljött.

- Honnan tudja? – kerekedtek ki a nő szemei. Sajnos sosem értette az Erő nyelvét, fel sem tudja fogni, hogy lehet ilyen pontosan megmondani az ilyet. Rya a maga hátborzongató módján elmosolyodott, és rámutatott az egyik cirkálóra.

- Az ott a Leviathan, csak úgy árad benne a Sötétség. Ha végzek vele, azzal felülmúlok a mesterem legvadabb álmait, büszke lesz rám – ezután már gondolatban folytatta. Időközben felismerte, hogy azok a hajók egyre közelebb és közelebb érnek hozzájuk. Hamarosan lőtávolságba érnek, mindjárt elkezdődök a galaxis egyik legjelentősebb, feledésbe merült ütközete.

- Felvették az alakzatot, mindjárt a nyakunkon vannak – jelentette Lexy.

- Tartsák a pozíciót, kevesebben vagyunk, de fejlettebbek a hajóink. Nagy vétek alábecsülni a modern haditechnika vívmányait. A rombolók nyissanak tüzet, amikor szólok – és magától értetődően a flotta összes többi hajója is. – Össztűz!

A parancsot tettek követték, egy szempillantás sem telt el, s máris eldördültek kezdetét vette a birodalmi hajók ádáz lövegtüze. A vörösösen izzó nyalábok sebesen száguldottak az ellenséges hajók felé, amelyek magától értetődő módon, minden állásból viszonyozták a tüzet. A Leviathan beleremegett az elszenvedett találatokba, és a mellette lévő interdicatornak már a pajzsa is gyengélkedni kezdett. Egy csapásra megmutatkoztak a fejlettebb hadigépezet előnyei.

- Előre! – parancsolta Rya, mialatt egy jókora lézernyaláb pörkölte meg a hidat. A kékesen felvillanó elhárító mező könnyedén elnyelte a veszedelmes nyalábot. Ám valami miatt a sith mégsem nyugodott meg teljesen.

Nem tetszett neki az egész, valamit tenni akart, valami tennie kellett.

- Tovább! – utasította az embereit.

Lexy kezdte úgy érezni, hogy az öngyilkosság felé tereli őket az új nagyfőnök, de attól még az és kész, tehát nem mondhat ellent neki. Továbbította a parancsot, hogy valamennyi hajó követhesse őket, aztán csak reménykedett abban, jó döntést hozott a fiatal. Az első pár kilométer ígéretesnek ígérkezett, aztán a mellettük haladó terminus pajzsa levált, s rettenetes darabok kezdtek kihasadni a természetes hajótestből. Rya egyszer odapillantott, aztán egy halovány mosoly kezdett húzódni az arcán.

- Ez öngyilkosság! – nyilvánította ki az aggályát Lexy.

- Nézz csak oda! – mutatott a másik irányba Rya.

A rombolók ösztüze most, ebben a korban egy iszonyatos erejű tényező. Lehet, hogy nekik is vannak veszteségeik, ám Malak háza táján sem állnak valami fényesen a dolgok. Lexy nagyot nézett az ellenséges flottán, amelynek már nem egy hajója nyögte a lángokat. Az egyik interdicator pont ebben a pillanatban robbant fel, ezernyi apró, hevesen izzó darabra szakadt a mindenségben. Rya bizakodóan nézte a heves pusztítást, s csakhamar egy második interdicator követte a tását.

Ám az élet nem egy habos torta, a jó mellett mindig ott van a rossz, pláne akkor, amikor az ismert világ két leggonoszabb dolga küzd egymás ellen. A korábban súlyos sérüléseket elszenvedett romboló most végleg megadta magát. Rettenetes lángok, s egy iszonyatos erejű lökéshullám vetette izzó darabokra, amint felrobbant a főreaktora. Rya már érezte, hogy ennek nem lesz jó vége, s csakugyan: számos izzó fémdarab érte a Shadow Knight oldalát. Mindezt éktelen rázkódás kísérte, ami majdnem magával követelte Lexy egyensúlyát. Ám Rya, a kis twi'lek meg sem érezte az egészet. Sőt az eset csak még céltudatosabbá tette.

- Tovább, menjünk a torkukra!

- Igenis, úrnőm!

Ádáz tűz, rettenetes robbanások, s a mindent megsemmisítő, vörös lézerzőn szegélyezte a két flotta összecsapását. Amikor a nagyobb hajók már egészen közel értek egymáshoz, már korlátlan vadsággal, féktelen pusztítással sorozhatták egymást. Az ötszáz méter hosszú terminusok méretben alulmaradtak az interdicatorokhoz képest, de az erősebb pajzsuk és a nagyobb tűzerejük sok esetben a diadalukhoz vezetett. A jóval nagyobb harrowerek már minden téren felülmúlták az ellenséges hajókat, komoly erőlködés nélkül is elpusztíthatták őket.

Aztán ott volt a flotta egyetlen Centurion osztályú hajója, a Shadow Knight, sok hajó koncentrált rá a tüzet, azonban nem tettek, nem is tehettek benne komoly kárt. Egyedül a vadászgépeknek lett volna esélye, ám az új birodalomnak is megvoltak a maga vadászai. Márpedig a felturbózott, feketére festett ISF-ek jobbak az alapot képviselő, szürke változathoz képest. Ennek köszönhetően Rya hajója zavartalanul folytathatta az előretörést, mígnem sikerült magát a Leviathant is elérnie.

- Tovább! – utasította az embereit Rya.

- Nem lehet, ott van a hajó – ingatta a fejét Lexy. – Így is csak öt kilométerre vagyunk, ha nem állunk meg, könnyen nekimehetünk.

- Épp ez a célom – ragyogtak fel a lány sárga szemei. Lexy lenézett a nála fél fejjel alacsonyabb lányra, de nem hatotta meg a gonosz tekintet.

- Nézze, megértem, hogy szolgálni akarja a mesterét, de semmit sem ér el azzal, ha most mind meghalunk. Akkor is megölhetjük Malakot, ha megállunk és szétlőjük a hajóját. Minden tisztelem, de... – ekkor összeszorult a nő gégéje. Lexy elejtette az adattárolót, ami eddig oly bőszen vizsgálgatott, s kétségbeesetten kapott a torkához. Rya nem tágitott, eddig szorongatta a nő nyakát, ameddig csak a megölése nélkül lehetett. Amikor végzett, Lexy fuldokolva borult a talajra, csak úgy kapkodta az éltető levegőt. Rya meg csak mosolygott, szinte már nevetett.

- Belemegyünk abba a hajóba, van még ellenvetés? – senki sem mert megszólalni. – Oké, lassítsunk! Pont annyival kell nekik menünk, hogy egymásba tekeredjenek a tartóelemek, de egyik hajó se szenvedjen végzetes károkat. Érthető?

- Az – tápázkodott fel Lexy a hideg talajról. *Kellet neked pont a Birodalomnál kikötnöd...*

A Leviathan minden állásból kegyetlen tüzet zúdított a felé közeledő monstrumra, azonban a Shadow Knight túl nagy falat volt a kistitán számára. A fekete csillaghajó másodpercek alatt beleszaladt az ellenfelébe, igaz alig ragyogtak a hajtóművei – Rya próbált kíméletesen belemenni Malak zászlóshajójába, már amennyire lehetséges finoman, szelíden összezúzni valamit. Így, a legkíméletesebb módszer fényében is éktelen robaj, csavarodó fémlemezok, és jókora lángoszlopok kísérték az ütközést.

Mindkét hajó pajzsa levált, a rettenetes nehézségi erőknek köszönhetően a burkolatuk apránként, tüzes cserepekhez hasonlóan mállott szét egy darabon, aztán a két monstrum egymásba feneklett. Sok helyről szivárgott a levegő, rengeteg holttest sodródott ki az űr fagyos viszonyai közé, legalábbis szerencsés az, aki már nem élt, amikor mindez megtörtént vele. A Shadow Knight orra alaposan meggyűródött, és úgy tűnt, hét cirkálóval sem lehetne kivontatni az ellenfeléből. A Leviathan komoly, de még javítható károkat szenvedett. Eddig működni látszott Rya terve.

A lány úgy nekiszállt az híd üveglapjának, mint egy darab téglá. Eleinte matricát játszott, aztán életben, viszonylag sértetlenül esett vissza a biztonságos talajra.

Én és az ötleteim... – gondolta magában.

- Megbánta már, úrnőm? – bosszankodott Lexy, aki még az orrát is eltörte.

- Még nem, majd most fogom – mosolyodott el a lány ördögien. – Szedjenek össze egy osztagot, átszállunk a másik hajóra!

Ez nap egyre csak jobb és jobb lesz... – hitetlenkedett az első tiszt.

Haragos lézernyalábok és egy vörösesen izzó fénykard hasított a levegőbe, valamint az ellenséges katonák testeibe. Darth Rya brutálisan, félelmet és kegyelmet nem ismerve küzdött. Serkesh tanításainak köszönhetően már jóval biztosabban

védte a felé érkező lövéseket, s könnyedén lekezelte a vibrokarddal nekirontó ellenfeleit. Igaz, ebben a mellette zakatoló harcosoknak is sok közülük volt, akik lépten-nyomon őrizték az úrnőjüket.

Igaz, ők is csak a dolgukat teszik, mint bárki más.

Rya hirtelen előreugrott, kettészelt egy birodalmit, majd egy erőlkéssel taszította el magától a következőt. A szerencsétlen nekiszállt az ajtónak, aztán keresztül is repült rajta – a Sötét Oldal félelmetes erővel ruházta fel a fiatal Rya Vennt. A lány meglepve tapasztalta, hogy maga a Híd állt a túloldalon. Ott volt Darth Malak egy rakás reszkető talpnyaló kíséretében, igaz, ő maga is rettegett a lánytól.

- Roham! – vezényelte a lány, azzal előrerohant a végzetébe. A hűséges katonái is követték, és közülük nem egy Rya helyett kapta be azt a bizonyos lövést. A lány örömmel szemlélte az okozott pusztítást, ma is rengeteg embert ölhet meg, ami sosem rossz, ha olyan mestere van az embernek, mint Darth Serkesh.

Mellette vagy szolgálsz és gyilkolsz, vagy bánni kezded, hogy még életben vagy.

Egyre csak cikáztak a lövések, egyik birodalmi halt hősi halált a másik után. A két sith hamarosan elérte azt a pontot, ahol már nem tudták elkerülni egymás kardját. Malak gyorsan levágott néhány újbirodalmi katonát, aztán egy gyors mozdulattal lehúzott egy kart. Lezárultak a válaszfalak, a Híd teljesen elszigetelte magát a hajó többi részétől. Rya embereinek a nagy része hátul maradt, de Malak harcosai közül sem maradt valami sok. A két sith hamar levágta őket, hogy „*egyenlő*” legyen a küzdelem – valójában mindketten úgy vélték, erősebbek a másiknál.

- A vesztedre jöttél ide – mordult fel Malak mély hangja.

- Sablonos, ahogy a mesterem mondaná. Add fel, sith, nincs esélyed! – felelte a lány dacos, sugárzó tekintettel. Az ellenfele egyértelműen látta rajta, hogy a kis Rya Venn már a Sötét Oldal elkötelezett híve. A Sötétség ott van szemében, a lelkében, és az elméjében egyaránt. Ezúttal sith harcol sith ellen.

- Igen, pont egy lányka fog legyőzni – kacagott fel Malak, aztán támadásba lendült. Közelebb vetette magát a lányhoz, s a fejét vette célba a vörösösen izzó penge. Rya kardja is ilyen volt, ilyen gonosz és hátborzongató. Sosem kapta vissza a zöld kardját, Serkesh egyszer csak a kezébe nyomott egy pirosat. Azóta is azt, azóta is ezt a kardot használja. Jó párszor megmentette már az életét, az egyszer biztos.

A lány könnyedén kivédte a támadást, aztán gyomron rúgta az ellenfelét Malak egy kicsit megremegett, de azért látta, hogy Rya hamarosan kontrázni kezd. A *twi'lek* jellegzetes módon máris döfni akart a pengével, ezt is Serkesh mutatta, aki meg... ki tudja, hogy honnan leste el. Malak hamar félreugrott, s kihasználta a lehetőséget. Azonnal le akarta csapni Rya karját, persze ehhez a lánynak is volt egy-két szava.

Az utolsó pillanatban sikerült kivédenie a támadást.

Ekkor a férfi feszíteni kezdte a kardot, tudta, hogy már közel van győzelem. Rya belerúgott egy jó nagyot, aztán az összehatás kedvéért még egyet, hadd fájjon neki. Az idősebbik sith megelégtelt a dolgot, elemelte a kardját, aztán hátraszökellt a lány gyors kardcsapása elől. Ha Rya nem végezhet vele így, akkor végez vele máshogy,

hamar belekezdett egy erőlkésbe. Malak persze azonnal megfogta az a sajátjával, és innentől kezdve már mindketten tudták, hogy mi lesz a vége.

- Zsákbamacska! – kacagott fel a lány, amikor az egyik sugárvető valami miatt lőni kezdett (nyilván az Erővel készítette erre). Malak olyannyira meglepődött, hogy egy pillanatra el is felejtette az Erőpárbajt. A lány hamar felhoz kente.

- Az anyáddal szórakozzál te ki tetű! – vicsorogta Malak, már ahogy állkapocs nélkül megtehetette. Hamar felugrott a talajról, aztán kinyújtotta az üresen maradt kezét, s haragos szikrákat indított a lány felé.

Rya nem volt rest, hamar a kezébe vette a másik kardját, s így, két pengével állta az iszonyatos erejű kisülések útját. Az ellenfele hamar belátta, hogy ennek semmi értelme sincs, ezért felhagyott a mentőötlettel. Erre a lány máris eldobta a jobb kezében lévő kardot. A penge hevesen pörgött-forgott a levegőben, egyre csak Malak két nagy, sárga, gonosz szeme felé csörtetve.

- Hogyne, még csak azt kéne! – mordult fel a sith, aztán egy erős kardmozdulattal a földhöz vágta a kis twi'lek tartalék fénykardját. *Na, ezt most felvesszük* – gondolta magában a férfi, azzal lehajolt, hogy felvehesse a kardot.

Hirtelen kékesen izzó szikrák lepték el a látóterét.

- Nicsak, ilyen én is tudok! – kacagott fel Darth Rya. Malak meglepődött, ledöbbsent, aztán fegyverek nélkül, füstölögve, félig eszméletlenül találta magát a sarokban. Rya gonosz, sárgás szemei hamar fölé értek, a lány vöröslő fényszablyája úgy lebegett a mellkasa felett, akár a végítélet fejszéje.

- Mire vársz még, ölj meg! – rivallt rá a sith.

- Egyszer én is ezt mondtam, sőt sokszor, nagyon sokszor. De az élet mégis tovább ment, belőlem mégis az lett, ami, és még így is áldhatom a szerencsém.

- Akkor mit akarsz tőlem? – hörgött fel az állkapocs nélküli ember.

- Érdekes kérdés, mit akarok egy riválistól? Hm... kezd átragadni rám a mesterem stílusa, az nem jó, én egyedi akarok lenni.

- Az vagy, csak nyögd már ki! Mi kell, sereg, flotta, hatalom, erő? Én megadhatom neked... – krehácsolta Malak. Alaposan beverhette a hátát, a fejét, meg úgy mindenét.

- Az már van, én csak azt akarom, hogy másnak ne legyen. Ez a háború mindkét fél számára csak bajt jelentett, ha mi nem küzdünk, a Köztársaság már nem létezne, és ez jól is van így. De öljük egymást eléggé, több hajónak, több embernek kell odavesznie! Ezért arra kérek, hogy egy kicsit hagyd békén Revant, meg a Köztársaságot és összpontosíts ránk. Hadd szedje össze magát Dodonna.

- Nem tehetem... Revan... ő már majdnem rájött az igazságra, mindjárt megtudja, hogy hol van a... most is csak egy hétre tudtam elszakadni a hajszától.

- Nyugi, tudom, hogy a Csillagkohóról beszélsz, a Rakata öröksége. Serkesh is ismeri a titkukat, sőt Serkesh mindig jobban tud mindent, mindenkinél.

- Azt akarod, a csillagkohót? – nyögte ki Malak.

- Nem, annak a sorsa már közted és Revan közt dől el. Ebbe a konfliktusba nem szólhatok bele, és nem is kívánok. Jó, tönkrevágtam a hajódat, egy picit, de addigra bőven ki lehet javítani, ha elvonszolod a csillagkohódhoz.

- Nem értem...
- Én se, de a sors akarja így. De elég a szócséplésből, azt akarom, hogy ránk koncentrálj egy ideig és meg is mondom, hogy mit kell cselekedned: támadást kell indítanod a mi csillagkohónk ellen – erre nyomban kikerekedtek Malak szemei.
- Nektek is van egy?
- Mit gondolsz, honnan jött ez a sok-sok hajó? Szerencsére a mienk egy „kicsit” kisebb, ezért lassabban dolgozik, ráadásul Serkesh minden forrását egy hatalmas hajó építésére fordítja. Az Executor nevet viseli, ott tartottak, mielőtt átálltam volna, de ez már lényegtelen. Nem akarom, hogy elkészüljön, senki sem akarja, hogy elkészüljön. Ehhez el kell pusztítanod a kohót. Érted?
- Honnan... honnan tudod, hogy meg is teszem?
- Ha az a hajó elkészül, letarolja Fővárost, aztán a te kohódat is, veled együtt. Nem ebből a korból való, sokkal, sokkal fejlettebb, mint bármi, amit eddig láthattál. Vagy elpusztítod, vagy te pusztulsz el. Szóval, te miért „ne” tennéd meg?
- És te miért teszed meg? Számotokra ez csak rossz lehet.
- Igen, tudom – helyeselt a lány. – De nem te vagy az egyetlen, aki el akarja árulni a mesterét. Jobb lesz nekem nélküle, és csakis így győzhetem le.
- Rendben, megteszem – bólintott a nyöszörgő sith.

- Ez végtelenül kimeríti a rossz ötlet jelentését – törte meg a csendet Lexy. Az éppen most visszaért Rya elmosolyodott, s csak úgy ragyogni kezdtek a sárga szemei.
- Rajta! Tolassunk ki belőlük!
- Az első tiszt nem értett valami sokat a parancsból, de eleget tettek az új úrnő kérésének. Alaposan belerázkódott a hajót, s mintha egy-két rész ki is szakadt volna belőle útközben, de egyben maradt, mire kihátráltak a Leviathanból. Malak hajója sem pusztult bele a dologba, igaz, azért megsínylette a dolgot.
- És, most jön az a rész, hogy szétlőjük őket, ugye?
- Nem – ingatta a fejét Rya. Eközben a Leviathan szép lassan megfordult. Nem lőtt, nem próbált kitérni, tökéletes célpontot nyújtott az új birodalmi flotta számára. Rya erői mostanra már az összes többi hajót elpusztították e monstrum kivételével. Akár megy Malak, akár meghal, teljes a tanítvány győzelme.
- Feltöltik a hajtóműveiket, mindjárt elugranak! – aggodalmaskodott Lexy.
- Én is látom – vágta rá a fiatal. – Hadd menjenek.
- Tudja, úrnőm, én el sem tudom képzelni, hogy mit kap a Nagyúrtól, ha most futni hagyja a nemezisést, de azt biztosan tudom, hogy egy életre báni fogja.
- Mindennek megvan a maga ára – mondta nemes egyszerűséggel Rya. Ekkor a Leviathan hajtóművei felizzottak, s a hatalmas hajó tovatűnt Darth Rya sárgás szemei elől. – Magamra maradtam, amikor elértem a hidat, Malak túl erős volt, én mindent megpróbáltam, de vesztettem. Tudta, hogyha megöl, akkor ő is meghal, ezért azt mondta, elenged, ha őt is elengedjük. Alkut tettem az életemért, s eleget tettem neki.
- Én megértem, de Serkesh nem fogja.

- Bármit is tesz velem, legbelül örülni fog, hogy nem kell új tanítványt keresnie... – sóhajtott fel a lány, s csak remélhette, hogy megússza valahogy.

Sok előnnyel jár az, ha egy egész birodalma van az embernek. Serkesh egy szál alsónadrágban fürdött egy hat-nyolc ember számára kialakított medencében. Minkét oldalán gyönyörű twi'lekek volt, akik anyaszült meztelenül simogatták és csókolgatták a hatalmas urukat, az istenüket. Nem kifejezés, hogy a sith jó kedvében volt.

- Gyere be! – emelte fel a hangját, a vendégnek még kopogni sem volt ideje. Hamar kinyílt az ajtó. Rya szomorkásan, megtört tekintettel oldalgott be hozzá.

Megállt a medence szélénél, aztán megköszöri a kis torkát.

- Kudarcot vallottál? – kérdezte a mestere. Szándékosan nem értesült a hírekről, a tanítványától akart hallani a híreket, méghozzá szemtő-szemben, mert úgy az igazi. Rya lesütötte a szemét, aztán csak összeszedte magát.

- Fölényes győzelmet arattam, mindössze három rombolót vesztettem, tizenhat interdicatorért cserébe. Minden a tervek szerint ment, sőt még jobban is.

- Igen persze, pont azért nézel ilyen búbanatos. Ki velem! – mordult fel erélyesen, amibe még a víz is beleremegett. A két kék twi'lek alaposan megszeppent egy kis pillanatra, aztán félve sóhajtottak egyet, s tovább simogatták az urukat.

Rya félt a legjobban, hiszen tudta, hogy ő rajta fog csattani az ostor.

- Sikerült feljutnom Malak hajójára, de... kudarcot vallottam. Legyőzött és arra kényszerített, hogy elengedjem a Leviathant. Sajnálom, mester, tudom, hogy mennyit jelentett volna neked, ha legyőzöm őt.

- Magamhoz hívhattam volna az erőit, két csillagkohóm lenne egy helyett, és úgy buktathatnám meg a Köztársaságot, ahogyan csak jónak látom. Teljesült volna az életem álma, megkaptam volna mindent, amiért valaha dolgoztam és szenvedtem. Erre te elszalasztottad a lehetőséget – Rya azonnal térdre rogyott, érezte, hogy eljött a rossz része. Reszketve leszegte a fejét, úgy, hogy majdnem a földet csókolta.

- Nagyon... nagyon sajnálom, mester... – szepegte a fiatal.

- Na, ezért idegesít, amikor egy tanítvány irreális dolgokat vállal magára. Vagy meghal, ami rossz, vagy túléli és egészen ide, az orrom elé vonszolja a kudarcát, ami még rosszabb! – emelte fel a hangját Serkesh. – Sith létedre nem volt benned annyi mersz, hogy szétlövedd a hajóját? Ha behalsz is meg kellett volna tenned!

- Sajnálom... sajnálom... – ismételte Rya.

- És most mondd meg nekem, hogy mit csináljak veled? Teljesítetted azt, amivel megbízalak, de olyanra volt lehetőséged, ami minden túlmutatott volna, amiben valaha is reménykedhettem. Sokkal boldogabb lennék, ha mind a ketten meghaltok. Erre itt vagy, túlélted, és most bocsánatért esedezel.

- Én mindent megpróbáltam... kérlek... – könyörgött a fiatal.

- Elég! – csitította el Serkesh. – Jót tettél, amiért jutalmat érdemelnél, olyat tettél, amit megtiltottam, de bebizonyítottad, hol lakozik a hűség. Szolgálj, ahogyan az elvárom, a legjobb tudásod szerint teljesítéd a parancsaim, ami elismerésre méltó. Az

a baj, hogy ostoba vagy, hülye, mint egy tök. Mondd csak, egyáltalán mit képzeltél, hogy öltre mentél egy sith nagúrral? Mire tanítottalak én az elmúlt hónapokban?

- Túlélésre... – felelte önkéntelenül is Rya.

- Az ostobaságot nem lehet fájdalommal orvosolni, arra csak a tapasztalat, a kor a jó gyógyír. Hány éves is vagy te, tizennyolc? – a lány reszketve bólintott.

- A múlt héten volt a születésnapom – említette meg a fiatal.

- Hm... a tizenkilenc éves tanítványom ízzé-porrá vert egy birodalmi flottát, aztán gondolt egyet és nekiment Darak Malaknak, és túlélte. Ez értékelendő, kelj fel!

A lány olyan gyorsan felegyenesedett, ahogy csak tudott.

- Legközelebb az eszed járjon, és ne a fénykardod. A Shadow Knight most már a tiéd, a belátásod szerint rendelkezhetsz vele. Lexy jó tiszt, és formás a hátsója, én megtartanám a helyedben. Most elmehetsz.

- Köszönöm, mester – hajtott fejet a tanítvány, de nem ment el.

Egy kis ideig csak álldogált, nézte a mesterét. Serkesh ügyet sem vetett rá, hadd álljon, ha annyira akar. Persze Rya gondolkozott is.

Nem büntetett meg, sőt jutalmat kaptam. Az a két csaj nem mindennapi élményt nyújthat neki, az egyszer biztos – suhant át a lány elméjén. Sokszor láttam már őket, a hálósobától kezdve mindenhol vele vannak, kedvesek neki, ragaszkodik hozzájuk. Megszínesítik a mindennapjait, és nekem pont ez kell. Vak lennék, ha ebből nem tudnám, hogy szereti, ha bájos twi'lekek kényeztetik.

Ekképpen gondolkozott egy darabig, aztán végignézett a kecses vonalain. Mivel még sosem érte komoly bánatalom az életben, mostanra már egy gyönyörű, vonzó lány lett belőle. Nem csak a tudásával viheti sokra az életben.

Szép vagyok, ez kellhet neki – állapította meg a fiatal.

Be nem megyek oda! – hangzott egy ellengondolat.

Ne csináld már, úgylis tiszta mocsok vagy – próbálta a jó oldalát nézni a dolognak.

Megőrültél? Annak örülj, hogy eddig békén hagyott, ha ez most rosszul sül el, a hálósobájában fogsz kikötni, nem is egyszer! – próbálta jobb belátásra téríteni magát.

És akkor mi van? Tenedd kell, amit tenedd kell, ez erről szól, amióta idekerültél! Akarsz tőle valamit, ami nagyon fontos neked, és ő bolond lesz megadni neked. De, mint láthatod, a szép lányok megrészegítik, te pedig egy szép lány vagy.

A fenébe... ezt még meg fogod bánni!

Nyomás!

A kis vitatkozás után Rya vetkőzni kezdett, a földre került a nadrágja, a cipője, a fénykardjai, és a kommunikátora. A szemérmesség kedvéért magán hagyta a bugyiját és a melltartóját – szerencsére a mellénye alatt ő pont hord egy vékonyabbat. A mestere csak lesett egy ideig, aztán széles mosoly fakadt az arcán, amikor Rya bizonytalanul, félve, ámde céltudatosan bement a fürdőbe. Nem volt valami mély, még a kis twi'lek is csak a derekáig merült bele.

Hamar odasétált a mesteréhez, aztán leguggolt. Csak a feje és a nyaka látszott ki a hideg vízből. Serkesh nem hitt a szerencséjének.

- Mondtam, hogy megtanulsz majd szeretni – dörmögte elégedetten.
Na, tessék, már a rossz irányba veszi. Oké, Rya, bökd ki, amit akarsz, még mielőtt „karóra húznak” – szedte össze magát a twi’lek.
- Fél tőlem, annyira fél, hogy inkább szeret – álltatta magát Serkesh.*
- Lenne egy kérésem, mester – törte meg a számára feszült csendet Venn.
- Nocsak, hát erre megy ki a játék? Mondhatod, de akkor estig nem jössz ki a vízből, az egyszer biztos. Valamit valamiért, édes.
- Rya ösztönösen az órára pillantott, este lesz... két óra múlva.
- Tudom, hogy kudarcot vallottam, és soha többé nem akarok összeakadni azzal a manusszal, de másvalakivel igen. Emlékszel még a mesteremre? – Serkesh bólintott. – Meg akarom ölni, de egyedül kevés leszek ellene.
- A férfi nem felelt, csak nézte a vízben tündöklő virágszálat. Fajilag a Twi’lek mindig is gyengéje volt, nem hiába van vele a másik két szolga. Nem éppen szabad akaratukból kerültek mellé, de félnek tőle, ezért teszik a dolgukat. Rya is fél, ő is bármit megtenne a biztonságáért, és már megtanulta szeretni. Mi másért ment volna be melléjük? Serkesh úgy érezte, most könnyen tisztességtelen előnyt szerezhet a merész kérésből, és ő egy sith – hogy a viharba ne tenné meg?
- Szükségem lesz az új hajómra és négy rombolóra. Kayar indítsa meg hamarabb a támadást, akkor az a féleszű Dural azonnal kimozdul a fészkeből. A Wrath of the Republic egy erős hajó, de a Shadow Knight még annál is robosztusabb. Ezúttal nem leszek bolond, szétlövöm a hajóját és elmegyek.
- Hm, biztos vagy ebben? – eközben közelebb ment hozzá a vízben. Ügyet sem vetett a két másik nőre, csak az új virágszál érdekelt. Ryát a hideg is kirázta, amikor Serkesh simogatni kezdte, főleg azért, mert gyengéden tette. Azonban tudta, hogy miért csinálja ezt, tudta, hogy mit akar. Ez végtelenül hülye döntésnek tűnik mások számára, de ha tudnák, ha átérték volna, amit ő is megtapasztalt, akkor bárki más örömmel csinálná utána ugyanezt. Az életben semmi sincs ingyen.
- Igen mester, elégtételt akarok...